

ker paa, er at benytte Toldloven. Her er jeg dog klar paa, at naar man tænker paa Muligheden af forskellige Luksustoldsatsers som midlertidigt Tillæg til Toldloven, ser det ved første Øjekast overordentlig tiltalende ud, men overvejer man Sagen nærmere, møder den Betæneligheder for de fleste Satsers Vedkommende, idet en hel Del Afgifter, som ellers vilde egne sig meget vel til Forhøjelse, og som ogsaa er forhøjede i forskellige andre Lande, kommer til at gribe ind i Toldbeskyttelsesforholdet, og det ønsker vi ikke at røre ved her, da det i høj Grad er Stridsspørgsmaal, der skiller Partiernes. Det ønsker vi altsaa ikke at røre ved her i Anledning af en rent midlertidig Beskatning med finansielt Formaal. Silkevarer er f. Eks. en Artikel, som er blevet stærkt merbeskattet i flere Lande, men vi er ikke helt uden Silkeindustri her i Landet, og den kunde blive berørt af en Merbeskatning. Dog vil jeg mene, at det Hensyn har saa ringe praktisk Betydning, at man maaske kunde lade det ligge. Noget, som kunde tilbyde sig ret naturligt, er en Fordobling af Cigarettskatten. Men atter her møder vi det Hensyn, at det vilde betyde en kolossal Merbeskyttelse for de bestaaende Cigaretfabrikker og derfor være betænkeligt, hvis man ikke formede det som en almindelig Forhøjelse af Tobaksskatten, men derved vilde man komme ned til det helt jævne Forbrug, som jeg ikke ønsker at ramme.

Men en Gennemgang af Toldloven vilde altid vise nogle Poster, man kunde slaa ned paa uden Skade. Jeg skal i Dag nøjes med at pege paa et enkelt Punkt af udelukkende finansiell Natur, hvor man absolut vilde ramme de velhavendes Luksus, og som ikke greb ind i Beskyttelsesspørgsmaalet. Jeg tænker paa en væsentlig Forhøjelse af Vin- og Spiritustolden. Da jeg i Samlingen 1911—12 som Finansminister fremsatte en Række Skatte-lovforslag og gennemførte dem, var der blandt de forskellige Forslag et om Forhøjelse af Spiritusafgiften og et om Forhøjelse af Ølskatten, som blev gennemført. Det var mig, hvad jeg ogsaa udtalte den Gang, i høj Grad imod at skulle fremsætte disse Forslag uden samtidig at kunne fremsætte Forslag om Forhøjelse af Vintolden, thi ved at forhøje Brændevinsafgiften og Ølskatten, hvad der efter min Mening den Gang var en finansiell Nødvendighed, uden samtidig Forhøjelse af Tolden paa Vin og finere Spirituosa skabte

vi Misforhold mellem Værdibeskatningen af disse Artikler.

Hvorfor forøgede vi da ikke Vintolden den Gang? Alle ærede Medlemmer kender Grunden, jeg behøver derfor ikke at komme dybt ind paa den. Der bestod Aftaler, som endnu den Gang hindrede os deri. Disse Aftaler gik, hvad det høje Ting ved, ud paa en relativ Binding. Jeg skal ikke komme ind paa Enkelthederne, jeg er for øvrigt vel kendt med dem, hvad jeg antager, at ogsaa den højtærede Finansminister er. Denne Binding var paa Tid, nemlig 7 Aar efter de vedkommende Toldsatsers Ikrafttræden; og som ærede Medlemmer vil erindre, traadte bl. a. de forhøjede Toldsatser for Gruppen: Drikkevarer, i Kraft tidligere end den øvrige Del af Toldloven, nemlig, i Henhold til kongelig Resolution, i Foraaret 1908, den øvrige Del først den 1. Januar 1909. Altsaa de 7 Aar er udløbet allerede i 1915, og vi staar nu fuldkommen frit med Hensyn til en Forhøjelse af Vintolden. Det vil heller ikke kunne anses for noget særlig ejendommeligt eller mindre venligt overfor nogen, da saa godt som alle Lande under den nuværende Situation — ogsaa England og forskellige neutrale Stater — har forhøjet disse Satser. En saadan Forhøjelse vil anbefale sig ikke alene som en hensigtsmæssig Luksusbeskatning. Som bekendt er siden Krigens Begyndelse vore Ind- og Udførselslister ikke blevet offentliggjort. Det er altsaa noget, som i Enkelthederne undrager sig Forhandling, hvad der er indført, men det er ikke nogen Hemmelighed, at Indførselen af Vin er blevet overmaade betydelig forøget i 1916, saa at jeg ikke tror, jeg skønner forkert, naar jeg siger, at en Fordobling af Vin- og Spiritustolden i dette Aar vilde have indbragt Statskassen en Merindtægt af mindst 3 Mill. Kr.

Nu mener jeg ikke, at man skulde tage denne Fordobling ganske raat, saaledes at man fordoblede alle Satser, jeg vilde mene, at man kunde nøjes med for Hovedsatsens Vedkommende, den, der baade for Forbruget og finansielt betyder mest, nemlig Satsen for Fustagevin, i Stedet for den Told af 25 Øre pr. kg, som vi har, at indsætte den Sats, som Folketinget Gang paa Gang har stemt for i tidligere Aar og derfor maa være fortroligt med, nemlig 40 Øre pr. kg, saa at man her ikke gik til fuld Fordobling. Maaske kunde vi saa til Gengæld gaa til mere end Fordobling af Tolden for bouteillerede Vine, hvortil hører det, som mest af alt har Karakteren af